

LBRIS

We know
books

BEN GUTERSON
MISTERELE
DE LA
CASA DE IARNĂ



Ilustrații de
CHLOE BRISTOL

Traducere din engleză de
Anca Bărbulescu



LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
TUMULT IMATERIAL
DEASUPRA CASEI DE IARNĂ



Într-o sâmbătă geroasă de la jumătatea lui martie, Elizabeth Estival schia singură, când zări un petec de pânză roșu-stacojiu atârnat de o creangă de arin pe potecă, înainte. Tocmai se pregătea să se întoarcă la Casa de Iarnă, nu atât pentru că Norbridge, bunicul ei, o rugase să nu stea mai mult de două ore, ci pentru că cerul de după-amiază se acoperea deja de nori, iar ea nici nu se atinsese de tema pentru weekend. Acum însă, că încetinise până la o lunecare alene pe schiurile ei de tură, obiectul îi atrase atenția. De o ramură de copac era agățată o batistă roșie – singura pată de culoare de pe vasta întindere albă prin care șerpuia traseul.

Elizabeth se opri și cercetă pânza deșirată, care părea să fi stat acolo de multă vreme. Trase de ea cu mâna înmănușată; era înnodată bine. Răsuflarea fetei trimitea norișori pufoși în aer, iar transpirația de pe frunte i se răcea; se gândi că niciodată nu mai ajunsese atât de departe în ieșirile ei cu schiurile. Se întoarse

să se uite la valea plină de zăpadă în care se oprise. Nu se vedea nicio casă, doar pâlcuiri de brazi și arini niși, iar departe, spre răsărit, munții înalți sub un cer cenușiu. Domnea liniștea.

Cine o fi legat-o aici, în pustietate? se întrebă Elizabeth.

Mai aruncă o privire în jur, apoi examinează pământul din fața ei. În zăpada afânată, un șir de urme se îndepărtau de copac către o pantă blândă, ninsă și ea, dincolo de cotul unui pârâu înghețat, la mai puțin de o sută de metri depărtare.

Pe Elizabeth o cuprinsese *senzația*, intuiția aceea care îi devenise familiară – o strângere a stomacului și un zumzet în cap – și care îi spunea că în apropiere se afla ceva nevăzut: o surpriză așteptând să fie descoperită, un incident gata să se petreacă, poate chiar un om ascuns.

— E cineva? întrebă ea, privind spre delușorul scund. Alo?



Nu primi niciun răspuns; vântul suspină o clipă prin vârfurile copacilor, apoi se lasă din nou tăcerea.

— N-o să-mi fie frică, șopti Elizabeth ca pentru sine.

Își trase gluga peste urechi, privi din nou în sus și în jos pe potecă, apoi își desprinse clăpării din legături, își regăsi echilibrul și plecă pe jos, după urmele slabe.

Dincolo de pârâu înghețat, urcau pe o ridicătură enormă de pământ îmbrăcată în zăpadă, înaltă cât arinii din jurul ei. Elizabeth mai urcă trei-patru metri și se opri la marginea unui luminiș ca un cerc imens, atât de mare, încât, dacă ai fi înmulțit cu zece patinoarul de la Casa de Iarnă, tot ar fi încăput în el cu ușurință. Prin el erau presărați bolovani niși. Elizabeth privea cu ochii măriți o câmpie în toată puterea cu vântului, cam cât un iaz măricel, străpunsă de stânci enorme și înconjurată de o buză de pământ, în vârful căreia stătea ea acum.

Ce-i asta? se întrebă Elizabeth. Urmele de pași coborau spre un spațiu deschis dintre bolovani, așa că le urmă. Când ajunse jos, văzu un stâlp metalic înclinat, iar pe el un semn îngălbenit, pătat de vreme, pe care de-abia îl mai puteai recunoaște drept obiect făcut de om, pe fundalul pietrelor albe. Elizabeth își șterse fulgii de pe ochelari și privi atent semnul. Pe el scria cu litere portocalii atât de șterse, încât cu greu reuși să le citească:

PERICOL! COMPANIA DE EXPLOATARE MINIERĂ RIPPINGTON DECLARĂ ACEASTĂ MINĂ, „CORIDORUL DE ARGINT“, EPUIZATĂ! A FOST ÎNCHISĂ ȘI NU MAI ESTE ACCESIBILĂ! PENTRU SIGURANȚA POPULAȚIEI, AM ASTUPAT INTRAREA, DAR NU NE PUTEM ASUMA RĂSPUNDEREA PENTRU PERSOANELE CARE TREC DE ACEST PUNCT! PĂRĂȘIȚI ZONA! NU SUNTEȚI ÎN SIGURANȚĂ MAI DEPARTE DE ACEST SEMN!

Elizabeth simți un fior în piept. Știa că sutele de tuneluri ale Coridorului de Argint Ripplington, abandonate cu mai bine de un secol în urmă, porneau de acolo și se întindeau în toate direcțiile pe sub pământ, creând un labirint chiar pe sub Casa de Iarnă. Într-unul din tunelurile acelea, cu aproape trei luni înainte, o învinsese ea pe Gracella Hiberna, sora lui Norbridge, vrăjitoarea care încercase să o controleze; mai știa că, deși învinsă, trupul Gracellei rămăsese în adâncuri, într-un tunel întunecat. Prin cine știe ce magie malefică, forma ei fizică devenise nu doar tare ca piatra, ci și de neclintit, iar Norbridge, ca măsură de precauție, o închisese acolo, ca într-un cavou, și zidise ușile din Casa de Iarnă prin care se putea intra în tuneluri. În afara lor, singura cale de acces, își dădu seama Elizabeth, ar fi fost deschiderea deasupra căreia se afla ea, dar care era blocată de tone și tone de stâncă. Înfiorată, citi din nou semnul îmbătrânit de la intrarea în mina Ripplington.

Tocmai se pregătea să facă cale întoarsă, când i se păru că simte un tremur foarte, foarte slab sub picioare. Ca atunci când tună în depărtare, ba chiar o parte din ea chiar era convinsă că nu simțise nimic. Stătu pe loc și așteptă ca să vadă dacă se repeta, dar totul în jur rămase tăcut și neclintit.

Se iscă vântul și, când Elizabeth dădu să se întoarcă, avu impresia că întrezărește o lucire stacojie, slabă și tremurătoare, în mijlocul câmpiei presărate cu bolovani. Scutură scurt din cap și puse o mână pe geacă, deasupra locului unde îi atârna la gât medalionul argintiu-indigo cu cuvântul „Încredere“ gravat pe el.

— N-o să-mi fie frică, spuse ea.

Din nou se iscă o pală de vânt, de data asta mai puternică. Elizabeth se mai uită o dată la semnul din fața ei. O adiere ușoară coborî panta și mătură depresiunea largă în care se afla mina închisă, iar Elizabeth

se întoarse și urcă repede până ajunse înapoi pe coama valului de pământ care o împrejmuia. Când aruncă o ultimă privire peste umăr la întinderea fără copaci, i se păru că din mijlocul ei radia o lumină roșiatică, slabă. Dar părea atât de improbabil, iar teama pe care o simțea în clipa aceea era atât de aproape de a se preface în panică, încât Elizabeth se concentră numai să nu se împiedice prin zăpadă în goana ei înapoi spre schiuri. Când ajunse la ele, simți din nou un tremur ușor în pământ. Rămase nemișcată și ascultă. Cerul se întuneca din ce în ce.

Un tunet, își spuse ea, prinzându-și clăpării la loc în legături, deși se întreba cum de nu văzuse și lumina fulgerului. *Un tunet trebuie să fi fost.*

Batista roșie flutură în fața ei pe creangă, bătută de o nouă suflare de vânt. Elizabeth o smulse, rupând ramura subțire de arin, o făcu ghem și o aruncă într-un morman de zăpadă. Sări la loc pe traseu, începu să se împingă cu bețele cât putea ea de tare și alunecă în viteză înapoi spre Casa de Iarnă, luptându-se mereu să izgonească un gând care nu-i dădea pace: *Dar dacă Gracella tot n-a murit?*

Pământul tremură încă o dată.



CAPITOLUL 2

CĂRĂRILE ALPINE POT ADUCE PRIETENI

Cel mai important lucru pe care-l avea în minte Elizabeth în timp ce se îndepărta de mină și de batista roșie era că trebuia să-i spună lui Norbridge despre descoperire. Îi era frică – și de ce văzuse, și de ce simțise. Locuia la Casa de Iarnă de când începuse vacanța de Crăciun, își petrecea zilele la noua școală, care îi plăcea, seara citea, bea ciocolată caldă și mergea în vizită la prietenii ei, avea la dispoziție ore întregi singură în biblioteca enormă a hotelului, iar în weekenduri petrecea mult timp în aer liber, schiind, patinând sau pur și simplu plimbându-se pe malul lacului Luna cel acoperit de gheață. Cu toate acestea, îi tot venea în minte lucrul acela care o atrăgea la Gracella, dar pe care nu reușea să-l definească. Gândul la el o tulbura.

Se gândea la toate acestea când, după un sfert de oră de schiat în viteză printr-o ninsoare tot mai deasă, o cuprinse din nou *senzația* și se opri. Drumul se bifurca și, deși știa care cărare duce la Casa de Iarnă, simțea cu certitudine că se apropia cineva de pe poteca

cealaltă. Mersese și ea pe acolo de câteva ori și știa că, dacă o lua pe ea, ar fi ajuns înspre sud, la Havenworth – orașul aflat la opt kilometri depărtare, unde era școala ei.

Elizabeth ascultă, așteptă să vadă dacă apărea cineva și, după o vreme, de după cotul drumului, la nici o sută de metri în fața ei, se ivi o siluetă cu geacă argintie, care luneca repede pe schiuri în direcția ei.

— Elizabeth! exclamă schiorul, chiar în clipa în care îl recunoscși ea. Salut!

— Hyrum! îi răspunse fata și toată teama și neliniștea din ultima jumătate de oră i se risipiră.

Îl avea în față pe Hyrum Crowley, studentul la Pedagogie care făcea practică la gimnaziul lor și pe care îl cunoștea de zece săptămâni, de când ajunseseră amândoi la școala din Havenworth. Preda engleza doar marțea și joia (în fond, de-abia învăța meseria de profesor), dar lui Elizabeth i se părea că avea toate șansele să devină un dascăl excelent. Faptul că avea 21 de ani, că studia la prestigioasa Universitate Bruma, aflată la 50 de kilometri, că își aranja mereu cu mare atenție părul și că părea să fi citit aproape la fel de multe cărți ca Elizabeth (inclusiv una din preferatele din ultima vreme, *Secretul din Pădurea Privighetorii*) nu făcea decât să-i confirme evaluarea. Mai era și amabil – de-abia ajuns la maturitate, dar nu atât de în vârstă încât să fi uitat complet cum era să fii mai mic sau chiar de doisprezece ani și trei sferturi, cât avea Elizabeth.

— Oau! exclamă Hyrum când se mai apropie, văd că azi a ieșit la schi toată lumea bună.

Elizabeth râse.

— Vii din oraș? îl întrebă când Hyrum se opri lângă ea.

Tânărul răsufla greu; de-acum ninsoarea era deasă și vântul nu slăbea deloc. Elizabeth îl mai întâlnise pe

traseele de tură din jurul Casei de Iarnă de cel puțin șase ori și știa cât îi plăcea să schizeze.

— Da, din oraș, spuse el, cu ochi veseli. Și ce mă bucur să te văd, adăugă și aruncă o privire pe poteca pe care venise ea. Te întorci? Apoi, văzând-o că aproba, nu mai așteptă să îi audă răspunsul înainte să continue: Lasă-mă să ghicesc, dai fuga acasă să termini tema la bio pentru luni pentru domnul profesor Karminsky.

Elizabeth râse din nou.

— O termin eu, răspunse ea, apoi își împinse ochelarii în sus cu mânușa.

— Eu mă duc la Casa de Iarnă să mă întâlnesc cu domnul director, spuse Hyrum.

Elizabeth își aminti că Norbridge îl invitase la cină pe profesorul Egil P. Fowles, directorul școlii din Havenworth. Domnul Fowles – un bărbat amabil, dar de o politețe foarte formală, care părea să-și organizeze ziua uitându-se tot timpul la ceas – era și el unul din motivele pentru care lui Elizabeth îi plăcea mult la noua școală. Spre deosebire de cea la care mersese în Drere, orașelul unde locuise cu mătușa Purdy și unchiul Burlap de la patru ani până la ultima vacanță de Crăciun, profesorilor și celorlalți angajați de la școala din Havenworth păreau să le placă cu adevărat nu doar materiile predate, ci și elevii. Elizabeth bănuia că toate astea erau rezultatul influenței lui Egil P. Fowles.

— Rămâi și tu la cină? întrebă Elizabeth, străduindu-se să-și ascundă speranța că răspunsul avea să fie da.

— Unul din lucrurile pe care le-am învățat de când am venit aici, spuse Hyrum cu prefăcută solemnitate, este că dacă domnul Norbridge Autumnal te invită la masă la Casa de Iarnă, nu se poate să refuzi. – Aruncă o privire spre cer. – Dar nu mai bine pornim și vorbim pe drum? Nu cred că mai iese soarele.

În următoarea jumătate de oră, în care urmele schiurilor de pe potecă dispărură treptat sub un strat de zăpadă proaspătă, iar cerul se întunecă tot mai mult, Elizabeth își dădu seama cât se bucura că se întâlnește cu Hyrum. Schiind alături, cei doi discutau despre școala din Havenworth, Casa de Iarnă, traseele de schi bine întreținute și un subiect pe care îl adorau amândoi: cărțile. Singurul lucru pe care Elizabeth hotărâse să nu-l abordeze era ce văzuse mai înainte – strania mină abandonată și batista roșie din copac. Amintirea îi dădu un fior pe șira spinării; o speria gândul la locul acela încremenit și pustiu din adâncul minei părăsite.

— Și ai mai citit ceva de bunicul? întrebă Hyrum după ce Elizabeth menționează câteva din cărțile pe care le terminase în ultimele săptămâni.

Una din multele trăsături interesante ale lui Hyrum Crowley era că bunicul lui, Damien Crowley, nu numai că trăise aproape de Casa de Iarnă, dar fusese autorul unor romane de mistere, macabre și pline de suspans, pe care Elizabeth le adora. Încă nu i le citise pe toate (din câte știa, scrisese nouăzeci și nouă), dar spera ca într-o zi să ajungă să o facă.

— Tocmai am terminat *Umbră întunecată a curcubeului*, spuse ea, chiar când începea să se întrezărească în depărtare, prin ninsoarea deasă, Casa de Iarnă, cu scânteierile ei aurii și stindardele argintii cu literele „CI” fluturând la toate colțurile acoperișului.

— Ce-mi place asta, spuse Hyrum. Știi când află că spiridușul de fapt era vampir? Oau! Nu știu cum îi veneau asemenea idei.

— Acum vreau să mă apuc de *Întunericul de la capătul tunelului*.

— Aoleu, dacă o citești, să te văd cum mai adormi.

— Până acum, cred că preferata mea e *Colin Dreadmare și încăperea disperării*, spuse Elizabeth.

Asta e chiar de speriat, comentă Hyrum. Mie cel mai tare îmi place *Malcom Ghastford și misterul temniței nesfârșite*.

De mai bine de un an, lui Elizabeth nu-i ieșea din minte o descoperire ciudată pe care o făcuse în fosta cameră a Gracellei din Casa de Iarnă, când se furișase înăuntru. Încăperea (în care accesul era strict interzis) se dovedise a fi întru totul obișnuită și, cu excepția câtorva mobile, goală. Dar într-un sertar al singurei mese din cameră găsisese o carte de Damien Crowley, intitulată *Învățăture secrete pentru Anna Lux*, la care aruncase o privire, după care o lăsase acolo și nu vorbise despre ea cu nimeni. Din când în când, mai fusese tentată să intre în camera Gracellei ca să se mai uite la carte, mai ales pentru că nici Leona Primavera, bibliotecara în vârstă de la Casa de Iarnă, bună prietenă cu Elizabeth, nu reușise să mai găsească vreun exemplar pe nicăieri, nici măcar pe la numeroșii ei cunoscuți bibliotecari. Dar Elizabeth știa că nu era cazul să se mai ducă în camera Gracellei – doar o dată o copleșise curiozitatea, și nu-i mărturisise lui Norbridge ce făcuse –, așa că își spunea că n-avea să mai încerce.

Acum se gândea să-l întrebe pe Hyrum despre cartea cu Anna Lux. Dar nu avu ocazia, pentru că odată ce ieșiră dintre ultimii copaci și ajunseră la întinderea deschisă care îi mai despărțea de Casa de Iarnă, acesta spuse:

— Chiar, domnul profesor Fowles spunea că în viitor s-ar putea să conduci tu Casa de Iarnă, din moment ce ești urmașa familiei Autumnal. E adevărat?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Elizabeth – nu că n-ar mai fi auzit-o, dar încă nu se lămurise ce sentimente îi provoca. Iubea Casa de Iarnă din toată inima și se considera cea mai norocoasă persoană din

lume pentru că ajunsese să locuiască acolo, dar gândul de a prelua sarcinile lui Norbridge, de a fi răspunzătoare de hotel și de toată lumea din el – asta nici măcar nu putea procesa. Avea doisprezece ani, de-abia dacă reușea să dea o mână de ajutor la biblioteca din Casa de Iarnă câteva zile pe săptămână și să-și termine temele la timp.

— Nu știu, răspuse ea. Probabil că...

Se simțea ca pe vremuri, în Drere, când o lua la întrebări mătușa Purdy despre vreo șosetă dispărută sau cine știe ce lucru cu care ea, Elizabeth, nu avea nicio legătură: vorbele lui Hyrum trezeau în ea îngrijorare și nesiguranță. Dintr-odată, foșnetul schiurilor pe zăpadă i se păru mai zgomotos; se gândea ce să spună.

— Mai avem puțin! observă Hyrum, iar Elizabeth îi fu recunoscătoare că umpluse tăcerea jenantă.

Într-adevăr, se apropiau de hotelul enorm; printre fulgii învârtejiți, Elizabeth văzu, în fața intrării acoperite, o mașină parcată din care coborau câțiva oameni.

— Nu sunt cei cu puzzle-ul? întrebă Hyrum, privind într-acolo.

Într-adevăr, Elizabeth îi văzu pe domnii Wellington și Rajput, care de aproape doi ani lucrau cu întreruperi la un puzzle cu treizeci și cinci de mii de piese din holul Casei de Iarnă. După ce își ajutară soțiile să iasă din mașină, se îndreptară cu toții spre intrarea hotelului. Voia să-i salute, dar erau încă prea departe, iar zăpada înăbușea sunetele.

— Credeam că vin de-abia săptămâna viitoare, spuse Elizabeth.

Hyrum arătă din cap spre hotel.

— Hai să mergem să le urăm bun venit.

Elizabeth se împinse mai tare pe schiuri. În timp ce se apropia de Casa de Iarnă, se tot întreba de ce i se părea atât de ciudată sosirea domnilor Wellington